

—И тѣй, и тѣй сме дошле, нека идемъ!—тръгнахме.

Задъ възвышенность тѣ, върху коя то ся намира Сисоева та келія, издига си една стрѣмна гора, обраснала съ кестеневы дървета. На върха си гора та е гола, дива, като че нарочно нѣкой е насипалъ тамъ купове отъ исполинскы камъне и послѣ ги распрѣсналъ. Между камъны тѣ ся черпѣять широки распухнатины, и за еднѣ отъ тихъ ми каза [Лукіанъ, че е жилище то на Антима.

Пѣтеката та, по коя то вървахме, бѣше промита отъ порои тѣ и бѣше много стрѣмна; подъ крака таны ся лѣзгѣтъ камъны тѣ, и съ често почиване, ный най послѣ додохме до място то. Тамъ между два камъка, въ тъмно углѣбеніе, видѣхме ный стѣна, 'коя бѣше прикрита съ прѣчки, а въ стѣнѣ тѣ—врата. Лукіанъ почука и прочете молитва та, нъ никой ся не отговори. Като мыслеше че затворникъ тѣ го нѣма тамъ, той почука носилно, врата ся отвори хъ и ный видѣхме Антима. Той бѣше било-власатъ старецъ, облеченъ въ пожълтели, отъ време то, парцали. Той стоеше съ гърбъ тѣ къмъ насъ, предъ иконѣ тѣ, и дърнаше броеници. Въ келія тѣ тъмно: свѣтъ тѣ едвамъ проницаше презъ малкѣ еднѣ дупкѣ надъ врата та. Постелка нѣмаше никъква отъ дѣснѣ странѣ ный забелѣжихме полица; на нея имаше едно гърне и човѣшкы черепъ(*). Ный постояхме при вратата няколко минути, въ старецъ тѣ даже ся не възви а спокойно си продължаваше работа та.

—Да идемъ, пришегна ми Лукіанъ:—а то ще побъркаме.

Азъ излѣзохъ съ удовольствіе. Тежко ми стана на сърце то кога то видяхъ това нѣщо; и наистина, азъ до сега не бяхъ виждалъ такова. Ный сѣднахме на еднѣ камъкъ до врата та, околность та дива, виждашъ само едны

(*) Мнозина келіюты държѣтъ въ келіи тѣ си черепы, за назидателны размисленія надъ тѣхъ.